

ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΣΤΗ ΣΜΥΡΝΗ

Έτριψε τις παλάμες του μεταξύ τους. «Πω, πω τέτοιο κρύο έχει να κάνει από τον περασμένο Γενάρη», σκέφτηκε αγκαλιάζοντας τους ώμους του, για να ζεσταθεί. Δεν μπορούσε να ξεχάσει όλες αυτές τις στιγμές. Στιγμές, που τον άφησαν να κουρνιαξεί στο αδυσώπητο χέρι της μοίρας. Από τότε που έχασε τους γονείς του, δεν είχε κανέναν να τον τρέφει. Παγωμένος αέρας φύσηξε. Μόρφασε, καθώς τα δόντια του άρχισαν να κροταλίζουν σαν κόκκαλα νεκρού, που ανασαλεύουν στον τάφο τους. Έσφιξε οργισμένα τα δόντια του, για να τα αναγκάσει να σταματήσουν να χτυπούν μεταξύ τους. Από τότε που ήρθε δεν είχε βρει πουθενά εργασία. «Ε, βέβαια... Ποιος θα ήθελε έναν πεινασμένο πρόσφυγα στην δούλεψη του;», είπε νοερά. Χωρίς εργασία, βέβαια, δεν είχε ούτε σπίτι. Το σπίτι του προς το παρόν ήταν οι δρόμοι. Και η μόνη πηγή θερμότητας ήταν ένα ξεφτισμένο, δερμάτινο παλτό και οι ελπίδες του, που είχαν αρχίσει και αυτές να ξεφτίζουν σαν το παλτό του. Κοίταξε τον ουρανό. Τεράστια, μαύρα σύννεφα κινούνταν αγέρωχα στον ουρανό, διαγράφοντας την ατέλειωτη πορεία τους. Ένα ρίγος διαπέρασε την ραχοκοκαλιά του Γιώργου. Ένωθε τόσο μικρός, τόσο αδύναμος, τόσο απροστάτευτος μπροστά σε αυτό το μουντό, αλλά συνάμα μεγαλειώδες θέαμα. Θυμήθηκε τον πατέρα του, που, όταν έβρεχε, στεκόταν στο παράθυρο και χάζευε την βροχή. Μα πιο πολύ θυμόταν το ηλιοβασίλεμα της Σμύρνης. Ο ήλιος παγιδευόταν μέσα στα γαλαζοπράσινα νερά του αχανούς πελάγους. Αχ, και η μυρωδιά των περιβολιών. Μα η μυρωδιά των ανθρώπων ήταν εντονότερη. Η μυρωδιά της καλοσύνης...

Και ύστερα η καταστροφή. Η μυρωδιά της καλοσύνης αντικαταστάθηκε από την μυρωδιά της καμένης σάρκας και της φρίκης. «Φωτιά!! Φωτιά!!», φώναζαν τα γυναικόπαιδα τρέχοντας χωρίς συγκεκριμένη κατεύθυνση. Θυμάται που άρπαξε τους γέροντες γονείς του και τους οδήγησε έξω από το σπίτι τους και τελικά στην προβλήτα, όπου και κατευθυνόταν το πλήθος. Κρατούσαν ο ένας το χέρι του άλλου, καθώς ήταν το μόνο καταφύγιο που απέμενε μέσα σε αυτήν την φρικαλεότητα. Κοιτούσαν και οι τρεις, διστακτικά, το νερό στην άκρη της προβλήτας. Δεν υπήρχε διέξοδος.

Ή μήπως υπήρχε;

-Θα πηδήξουμε,είπε αποφασιστικά ο Γιώργος.

-Για όνομα του Θεού, Γιώργο ...Όχι!, ανταποκρίθηκε η μητέρα του.

-Προτιμάς να καείς ή να σε πιάσουν αυτοί στα χέρια τους, της ανταπάντησε δείχνοντας με το βλέμμα του τους Τούρκους που караδοκούσαν κοντά στο πλήθος. Έριξε μια αμφίβολη ματιά στον πατέρα του. Αυτός του ανταπέδωσε το βλέμμα. Ένα βλέμμα ζωγραφισμένο με τα χρώματα της σύγχυσης και του τρόμου. Χωρίς δεύτερη σκέψη, τους έσπρωξε στο νερό και ύστερα ακολούθησε και αυτός.

-Πάμε στην βάρκα!, φώναξε παροτρύνοντας τους γονείς του.

Κολύπησαν με δυσκολία προς την βάρκα, που είχε γεμίσει από πανικόβλητα γυναικόπαιδα. Πρώτος σκαρφάλωσε ο Γιώργος στην βάρκα. Ύστερα έκανε να ανεβάσει και τους γονείς του.

-Δεν χωράει άλλους, θα γύρει!, ακούστηκε μια φωνή από το πλήθος πάνω στην βάρκα.

-Τράβα κουπί!, ακούστηκε μια άλλη φωνή.

Η βάρκα άρχισε να κινείται αμυδρά, παλεύοντας να αντέξει με τόσο βάρος πάνω της.

-Μαμά, μπαμπά, φώναξε ο Γιώργος, θα έρθω μαζί σας!

-Όχι παιδί μου, διέταξε ο πατέρας του. Σώσε τον εαυτό σου. Δεν είναι ώρα για ηρωισμούς.

Ο Γιώργος, όσο και να ήθελε να παρακούσει στην εντολή του πατέρα του, δεν το έκανε. Τους ακολούθησε με το βλέμμα του, μέχρι που έφτασαν πίσω στην προβλήτα. Ύστερα απέστρεψε το πρόσωπο του από το αποτρόπαιο θέαμα της καταστροφής. Θυμόταν πόσο αηδίασε με τον εαυτό του, όταν δημιουργήθηκε μέσα του ένα γλυκό αίσθημα ανακούφισης που ήταν ζωντανός. Το ένστικτο της επιβίωσης ήταν ο λόγος που θα μισούσε τον εαυτό του, από εκείνη την στιγμή και έπειτα.

Γύρισε στην πραγματικότητα με μια ανώμαλη μετάβαση. Το πρόσωπο του μετατράπηκε σε μια μάσκα απόγνωσης, νοσταλγίας και λύπης. «Δεν αντέχω άλλο», είπε με τρεμάμενη φωνή. Έχωσε το πρόσωπο του στις παλάμες του και έπνιξε, σιωπηλά, ένα κύμα δακρύων... Έπεσε σε έναν ύπνο σκοτεινό, χωρίς όνειρα, στην ψυχρή γωνία που καθόταν.

Ξύπνησε την άλλη μέρα πονεμένος από την άβολη θέση που τον είχε πάρει ο ύπνος. Τού ήρθε άλλη μια φορά στο μυαλό του η εικόνα των γονιών του. Και με αυτήν του την σκέψη, κάτι άλλαξε στο μυαλό του. Στην ψυχή του. Η θλίψη και ο θρήνος πήρε τον έλεγχο των πράξεων του. Η μαυρίλα απλώθηκε στις σκέψεις του. «Γιατί αξίζω να ζω εγώ και όχι οι γονείς μου ή άλλοι εκατοντάδες συμπατριώτες μου; Δεν υπάρχει απάντηση. Σε τι είμαι καλύτερος εγώ και αξίζω το δώρο της ζωής. Δεν υπάρχει απάντηση. Τι παραπάνω έχω κάνει εγώ, από όλους αυτούς που πέθαναν; Δεν υπάρχει απάντηση!».

Σήκωσε το πονεμένο του κορμί και άρχισε να βαδίζει αποφασιστικά.

«Άραγε υπάρχει μια ελπίδα να είναι ζωντανοί οι γονείς μου... Όχι ηλίθιε, και βέβαια δεν υπάρχει. Τους άφησες να φύγουν μες στο χάος... Προχθές δεν διάβαζες στην εφημερίδα πως η Σμύρνη καταστράφηκε; Και αν αυτοί επέζησαν; Όχι, όχι... Αποκλείεται.»

Όσο και να ήθελε να πιστέψει την πιθανότητα πως ίσως οι γονείς του να ισορροπούν ακόμη πάνω στο σκοινί της ζωής, δεν τα κατάφερνε.

Καθώς περπατούσε βιαστικός, έπεσε πάνω σε ένα περαστικό.

-Πρόσεξε που πας παλιοηλίθιε!, του φώναξε ο οξύθυμος περαστικός και του έδωσε μια σπρωξιά.

Ο Γιώργος που δεν είχε δυνάμεις για να αντισταθεί στην βαρύτητα, την άφησε να τον τραβήξει βάνουσα κάτω. Σωριάστηκε στο έδαφος. Κάθισε εκεί για λίγο. Σκεφτικός. Η αλήθεια είναι πως δεν σκεφτόταν τίποτα και ούτε είχε θυμώσει. Δεν τον ένοιαζε πια. Ο Γιώργος των συναισθημάτων είχε πεθάνει σε εκείνη βάρκα. Το κουφάρι του σάπιζε εκεί έχοντας ζήσει ένα ένδοξο παρελθόν, το οποίο τώρα είχε περάσει. Μόνο ένα συναίσθημα είχε καταφέρει να ξεφύγει από τον πνευματικό θάνατο. Ήταν το συναίσθημα της λύπης.

Και τον κυρίευε! Ήθελε να το ξεφορτωθεί από πάνω του, να το ξεκολλήσει. Να το πετάξει μακριά και να ζωγραφίσει πάλι το χαμόγελο στα χείλη του. Δεν μπορούσε και ούτε θα τα κατάφερνε ποτέ.

Και του ήρθε στον νου η παιδική του ηλικία. Τον κατέκλυσε σαν πελώριο κύμα. Πνίγηκε μέσα του.

-Τρέχα Γιώργο! Θα σε πιάσει!, του φώναζε ένας παιδικός του φίλος.

Ο Γιώργος κοίταξε πίσω. Ο Γιαννάκης τον κυνήγαγε!

-Δεν θα με πιάσεις, του είπε εμπαικτικά.

Η ανάμνηση ξεθώριασε και ύστερα εξαφανίστηκε σαν τον ήλιο μέσα στη θάλασσα της Σμύρνης.

Είχε φτάσει στην προβλήτα. Αυτός ο ατέλειωτος περίπατος τον είχε οδηγήσει σε αυτό το σημείο. Στο σημείο όπου όλα άρχισαν και, ταυτόχρονα, όλα τελείωσαν. Μπορεί να μην ήταν η προβλήτα της Σμύρνης, αλλά αυτό δεν τον εμπόδιζε να κατακλυστεί από την παρέλαση των αναμνήσεων.

Κοίταξε το νερό. Ένα θολό είδωλο στην επιφάνεια του κοίταζε μέσα στην ψυχή του. Και τι έβλεπε; Λύπη, θρήνο, οργή, αγανάκτηση, απαισιοδοξία. Αλλά πάνω από όλα διέκρινε ενοχές. Ριζωμένες βαθιά.

Συνέχισε να κοιτά το νερό. «Κάντο!», τον διέταξε μια ψυχρή φωνή. «Όχι! Τί πας να κάνεις; Είσαι τρελός;» ,τον απέτρεψε μια παθιασμένη φωνή. Ο Γιώργος ταλαντευόταν στην άκρη της προβλήτας. «Οι γονείς σου σε περιμένουν...», τον παρότρυνε η εσωτερική φωνή χωρίς συναίσθημα. «Η ζωή σου σε περιμένει! Αξιοποίησε την! Διώξε τις ενοχές και κάνε περήφανους τους γονείς σου! Σε παρακαλώ!», του πρότεινε η φωνή με το συναίσθημα.

Ο Γιώργος υπάκουσε. Άφησε το σώμα του ελεύθερο. «Ας κάνω μια νέα αρχή. Μαμά, μπαμπά έρχομαι!», σκέφτηκε. Και με αυτή την σκέψη το κορμί του χτύπησε το νερό.

Αυτό όμως που δεν συλλογίστηκε ήταν πως, ίσως, δεν έδινε μια νέα αρχή αλλά ένα τέλος.

Γιακουμάκης Γεώργιος

Α΄ Λυκείου, Εκπαιδευτήρια «Αναγέννηση ΙΚΕ», Πάτρα